

מצב, אם הממשלה השמרנית לא תרצה להתישב במצבה הקשה של ישראל ולא תנהג לפנים שורת המסחר והכלכלה ותתן דלק בהקפה, כפי שנהגה השבוע ממשלת ארצות הברית שנהגה לפני משורת הדין בשחררה לכיסוי חובות שוטפים 20 מיליון דולר שנועי דו, להלכה, לסידור פליטים בישראל.

צעד קדימה

לפני שנה נורתה אבן הפינה למטוייה חדשה ביזמת חברת השקעות, החברה הכלכלית הלונדונית. המטוייה מוקמת על ידי המטוייה כותנה. השייכת לחברה הלונדונית והיא השנייה בגדלה אחר מפעלי אמת. החברה הכלכלית הלונדונית שמה לה למי

טרה להדביק את אמת ויהיה מה. אמת מייצרת 37 אחוז מכל תוצרת החוטים בארץ. וכותנה — 27 אחוז. והמטוייה החדשה עומדת לקרב את המרת חק הזה. אולם אמת אינה מייצרת רק חוטים. אמת מוציאה גם תוצרת מוגמרת ומשוקקת אותה בחנויותיה בחלקי הארץ. אך מכוח נתן לחברה הלונדונית הזדמנות לתחר באמת

בדיחת היום

כשהצטופף קהל אלפים בככר ה' כנסת בתל-אביב, המסיר הרמקול תכנית נהדרת של שירי לכת. מכונן הרמקול היה בטוח שהתקשר עם קול ישראל, נהנה מאיכותה המעולה של התכנית. אולם לפתע נפסקת ה' מוסיקה, והקהל העצום שמע לתמי' התו הודעה באנגלית: «כאן שרות השירור ההאשמי, המדבר אליכם מ' ירושלים!»

גם בשטח זה. ההכרת להכניס לקופת הממשלה תשלומי יתר מהצירוד שגנה ע"י התעשיינים בכספי המלווה האמריקאי וממלאי חמרי הגלם הנמצי ברשותם פגע קשות בנשיא התעשיינים, אריה (הזקן) שנקר, והוא נאלץ למכור את החלק הרביעי של בית-החרושת שלו, לודויה. המייצרי גרביים ומוצרי טריקו. המועמד הראשון לשותפות בלודויה היה הסוחר אהרונ' סון. אולם כשהחליט הוא למכור חלק מנכסיו ולאגידיו שלו, נתברר לו שהמחירים לקרית קעות ובתים ירדו והעסק אינו כדאי. החברה הלונדונית ניצלה את יתרונה במ' (הסוף בעמוד 10)

לנה הורן, הכוכב המובטח, חלתה (ראה מו' טיקה) ולא הופיעה, המחירים המפולפלים ל' משקאות 9.300 ל"י לבקבוק יין פורט, (תוצ' רת הארץ).

המשק ללא דלק

3 פעמים, משך 3 שנים, סתם דוד (דוליק) הורוביץ את הפירצה במאון התשלומים ש' שמה דלק 3 פעמים הצליח דוד הורוביץ לשדל את האוצר הבריטי לשחרר חלק מה' שטרלינגים הקפואים, שממשלת בריטניה נש' ארה חייבת לממשלת המנדט המנוחה, לצרכי רכישת דלק וסחורות אחרות בבריטניה. דוד ליק הצליח יותר מדי ולפני שנה נתייבש מעיין השטרלינגים ר' האוצר הועמד השנה בפני אבוס שבור. אבל בלי דלק לא ינועו הטרקטורים, ה' מכונות ותחנות ה' חשמל.

הורוביץ נסע לשר האוצר הבריטי השמר' ני ראב באטלר בידיים ריקות אבל במלים מפתות. «נשלם חלק מהדולרים מההענקה האמריקאית (ובריטניה מאוד להוטה אחר דולרים) אבל 60 אחוז תתנו לנו באשראי».

אולם אימון האשראי של ממשלת ישראל נתערער במקצת בחוגי הכספים העולמיים. ההשתייכות כסילוק שטרות, העיכובים בתש' לום מטבע זר לחברות הזרות העושות ביש' ראל ובעיקר, הקמת חברת דלק ישראלית, שקבלה לידיה חלק מן השוק, עוררו את חמתן של חברות הנפט העולמיות והורוביץ אינו יכול, לפי שעה, להתנחם אף בהצלחה חלקית.

אך הזמן דוחק. המשק הממוכן בארץ שורף 40 מיליון דולר לשנה. גם הגבלות דרסטיות בתנועת המכונות בארץ לא תצלנה את ה'

הדרך השניה: האלוף יצחק שדה יושב ליד המדורה, חוגג את היום בלגימה הגונה מבקבוק קוניאק. ככל האלופים המשוחזרים הוא לובש ביום זה את מדי הצבאיים כשאות הקוממיות ענוד על חולצתו (בתוספת סימני הדרגה שהושאלו לו על-ידי חניכו משה דיין).

קריין שאל את עצמו, בקול, מה, בשם אלו' הים, מביאים הרצים המגיעים באופנועים אל תא ההצדה, ואחרי פחות מחמש שניות כבר ידע לא רק שהביאו אגרת מן הנשיא, המוטל על ערש דווי, אלא גם את תוכנה של האגרת מלה במלה. דרמטיות מזויפת זו, בצרוף בטיי שמש של הנשיא וגי. גי. במין הדרת קודש מזורה, הפכה למגוחכת.

מפעלים נגד טאנקים

חלק גדול משמחת יום העצמאות אפשר לזקוף על חשבון העובדה שהפעם היו חג העצמאות וחג העבודה צמודים זה לזה כ' תאומים סיאמיים, איפשרו לאזרחי המדינה שני ימי בטלה רצופים. סבל מכך הראשון למאי: סמלי המפעלים, שנשאו על גבי מכר' ניות משא, לא יכלו להתחרות בטאנקים וב' תותחים של צה"ל.

המעבר מחג לחג היה כמעט בלתי מורגש. בירושלים עוד הויעו הקורדים, לבושי התל' בושות העממיות, בריקודיהם בככר ציון, כאשר דאגו מוסדות אחרים להקמת במה מקושטת ליד בניין ההסתדרות. אחרי 32 שעות של פנטסיה לפני קולנוע ציון נהר ההמון לשם, המשיך בחג, דמה במקצת לפרו' לטריון הרומאי אשר מנהיגו יצרו את ה' סיסמה: «לחם ומשחקי קרקס!» הוכיחו ש' הסימה נכונה גם כשמשמטים את החלק הראשון.

אולם חג איחוד הפרולטריון לא היה שמח בעולם, בו מוכנים שני מחנות הפועלים לט' רוף זה את זה בכל רגע, ולא בארץ, בה נתוג הראשון למאי אחרי הפילוג הסופי בקיבוץ המאוחד וההתפלגות במפ"ם, ולאחר האיום הגובר והולך של פילוג ההסתדרות עצמה אחרי שמפ"ם ארגנה את ההפגנות נגד המחז של ממשלת מפא"י (העולם הזה 757).

כסאות על הכתפיים

שלושה ימים אחרי ריקודי הנון-סטופ בככר ציון, התאספה ירושלים אחרת לתגינת יום העצמאות שלה. משלמי 15 ל"י דמי כניסה באו לראות ולהראות באולמי מלון המלך דוד, במה שהיה מיועד להיות המאורע התברותי הראשי של השנה.

סלפון אגודת העיתונאים הירושלמית, מאר' גנת הנשף שהכנסותיו מיועדו להגשמת תכנית בנין בית עיתונאים, לא פסק מלצלצל ימים רבים קודם לכן, כשמספר גובר והולך של אנשים טרח להפטר ממחיר כרטיס ה' כניסה.

אמנם הוחלט לא למכור יותר כרטיסים ממספר מקומות הישיבה הקיימים, אולם כ' חצי שעה אחר התחלת הנשף כבר התברר כי את הדלת המסתובבת של המלך דוד עברו 160 איש יותר מדי, שלחו בזאת את מוכרי האגודה לרדיפה מבוהלת אחרי כסאות דרך כל פינות המלון המפואר.

את מספר האורחים המיותרים הוקית (להם נמכרו כרטיסים למרות ההחלטה) הגדילו אנ' שימ, שקנו את זכות כניסתם בהודעה ה' פשוטה שהם גרים במלון. מלבד נשיאת כס' אות על כתפיהם, שאינה הולמת תלבושת ערב רשמית, חיכו שתי אכזבות לאורחים:

ביותר בשנה של קול ישראל, אלמלא היה, כפי שהתבטא מאזן מיואש, קול ישראל. התכניות המילוליות — כנגוד לאלה שהכילו מוסיקה קלאסית, ברובה מוקלטת, שחברה בידי מומחים בעלי שם עולם כמו בטהובן, הנדל — היו חסרות מעוף. פרט לשתיים. אחת הייתה שדור קבלת הפנים שערך מ' מלא מקום נשיא המדינה לדיפלומטים הזרים

הגבירות משועממות: תחת השלט המראה את הדרך לבאר ענומות שתי גבירות בנשף שאורגן ע"י הועד למען החייל ברמת-גן.

בבוקר יום העצמאות. זה היה טקס קצר שאת ראשיתו החמיץ קול ישראל, אם משום שגנרית ברית-המועצות הקדים להשימע את דברי הברכה שלו או שקול ישראל אחר ל' בור לקריה. משום כך קלטו המאזינים רק את התרגום (לעברית ולצרפתית) של דברי זקן הסגל הדיפלומטי בארץ בפועל, ואת תשובתו הקצרה של סגן הנשיא. לא היתה בתכנית זו שום דרמטיות מכונת, אבל המא' זין זכה לשמוע בפעם הראשונה במו אוניו מגפש דיפלומטי מעיין זה.

רב רושם יותר היה טכס הדלקת המשואות על הר הרצל בירושלים. הקריין לא הרבה לדבר וקול הרממה הדקה (מופרעת על-ידי התלחשויות בלתי-פוסקות ליד המיקרופון) הוסיף לאיירה המסתורית.

שונים היו פני הדברים כאשר שודר, למח' רת היום, תאור מצעד הצבא. כאן השתמשו הקריינים בטקסט כתוב שהוכן מבעוד יום, אותו קראו במהירות שכוונתה היתה, כפי הנראה, להלהיב את המאזינים. ברם, ראיית נולד זו הביאה לידי כמה סתירות מגוחכות, כאשר היה ברור שדברי הקריינים אינם מת' אימים כלל למה שמתרחש באמת במקום ה' מצעד. הקריין דיבר וחזר ודיבר על התלהבות הקהל בעוד שלא נשמעו כל תשואות ה'

• הראשונה: אסתר ראובן, אשת הצייר.

